

A kémekek és jelentésük

4 Mózes 13, 14. {SR 158}

Az Úr megparancsolta Mózesnek, hogy küldjön ki férfiakat Kánaán kikémlésére, amelyet Izrael gyermekeinek fog adni. Erre a célra ki kellett választani minden törzsből egy főembert, aki elment, és 40 nap múlva visszatért kutató útjáról. Mózes, Áron és az egész Izrael gyülekezete elé lépve megmutatták nekik annak az országnak a gyümölcsét. Mindannyian megegyeztek abban, hogy jó a föld, és megmutatták gazdag gyümölcsseit, amelyeket bizonyítékul hoztak. Egy szőlőfürt olyan nagy volt, hogy két ember hozta egy rúdon a vállán. Hoztak a fügéből, gránátalmából, amely ott bőségesen termett. {SR 158.1}

Miután elbeszélték az ország termékenységét, két személy kivételével nagyon csüggedten beszéltek arról, hogy képesek lesznek-e birtokba venni Kánaánt. Elmondták, hogy abban az országban nagyon erős nép lakik. A városokat magas és erős falak veszik körül, ezenkívül látták az óriás Anák fiait is. Ekkor leírták, hogyan helyezkedtek el a népek Kánaán körül, és lehetetlenség, hogy valamikor is birtokba vegyék Kánaánt. {SR 158.2}

Amikor a nép meghallotta jelentésüket, keserű szemrehányással és jajgatással adott kifejezést csalódásának. Nem várták meg, és nem gondoltak arra, hogy Isten, aki ilyen messze elhozta őket, biztosan nekik adja azt a földet, hanem azonnal átadták magukat a csüggedésnek. Lekicsinyelték Izrael szentjének hatalmát, és nem bíztak Istenben, aki mindaddig vezette őket. Szemrehányást tettek Mózesnek, és zúgolódva mondták egymásnak: „Akkor vége van minden reményünknek! Ez az az ország, amely felé vándoroltunk Egyiptomból, hogy elnyerjük!” (?) {SR 158.3}

Káleb és Józsué igyekezett arra, hogy meghallgatásra találjanak, de az emberek annyira felingerlődtek, hogy nem tudták meghallgatni őket. Amikor egy kicsit lecsillapodtak, Káleb a következő szavakat intézte a néphez: „Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírunk azzal.” (IV. Móz. 13:31) De azok az emberek, akik felmentek velük, így szóltak: „Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál.” (IV. Móz. 13:32) Folytatták gonosz jelentésüket, és azt mondták, hogy az emberek magas termetűek. „És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok voltunk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemekben is olyanok voltunk.” (IV. Móz. 13:34) {SR 159.1}

Izrael újra zúgolódik

„És felemelte szavát az egész gyülekezet, és sírt a nép azon az éjszakán. És mindnyájan zúgolódtak Mózes ellen és Áron ellen Izrael fiai, és mondta nekik az egész gyülekezet: Vajha meghaltunk volna Egyiptom földén! vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk! Miért is visz be minket az Úr arra a földre? hogy fegyver miatt hulljunk el? feleségeink és kicsinyeink prédára legyenek? Nem jobb volna-e nekünk visszatérnünk Egyiptomba? És mondták egymásnak: Szerezzünk előttünk járót, és térjünk vissza Egyiptomba. Akkor arccal leborult Mózes és Áron Izrael fiai gyülekezetének egész közössége előtt.” (IV. Móz. 14:1-5) {SR 159.2}

Az izraeliták nemcsak Mózes ellen panaszkodtak, hanem magát Istent is azzal vádolták, hogy álnokul bánt velük, amikor olyan földet ígért nekik, amelyet képtelenek birtokukba venni. Lázadó lelkületük olyan magasra csapott fel, hogy megfedkeztek a Mindenható Isten hatalmas karjairól, amelyek kihozták őket Egyiptom földéről, és a csodák sorozata által ilyen messze vezették őket. Elhatározták, hogy vezért választanak maguknak, aki visszavezeti őket Egyiptomba, ahol rabszolgák voltak, és oly sok nehézségen mentek át. Valóban vezetőt jelöltek ki maguknak, és mellőzték Mózes türelmes, szenvedő vezérüket, és zúgolódtak Isten ellen. {SR 160.1}

Mózes és Áron arcra borult az Úr előtt az egész gyülekezet jelenlétében, hogy könyörögjenek Isten kegyelméért egy lázadó nép érdekében. Azonban szenvedésük és bánatuk oly nagy volt, hogy szóval nem lehetett kifejezni. Arcukra borulva maradtak ott teljes némaságban. Káleb és Józsué megszagatta ruháját legnagyobb bánatuk kifejezésül: „És szóltak Izrael fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, amelyen általmentünk, hogy kikémléljük azt, igen-igen jó föld. Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nekünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld. Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetez annak a földnek népétől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlük az ő oltalmuk,

de az Úr velünk van: ne féljetek tőlük!” (IV. Móz. 14:7-9) {SR 160.2}

„Eltávozott tőlük az ő oltalmuk” ez azt jelenti, hogy a kánaániták betöltötték gonoszságuk mértékét, azért Isten visszavonta tőlük oltalmát, ők teljes biztonságban érezték magukat, és készületlenek voltak a harcra, Isten pedig az Ő szövetsége által biztosította számukra azt a földet. Ahelyett, hogy e szavak megtették volna a népre a kívánt hatást, növelték az elszánt lázadást. Haragra gerjedtek, hangos és haragos kiáltásban törtek ki, hogy Kálebet és Józsuét meg kell követni, amit meg is tettek volna, ha az Úr nem lépett volna közbe félelmetes dicsőségének kinyilvánításával a gyülekezet sátorában, Izrael gyermekeinek szeme láttára. {SR 160.3}

Mózes hathatós érvelése

Ekkor Mózes bement a szentsátorba, hogy beszélgessen Istennel. „És mondta az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz engemet ez a nép? Meddig nem hisznek nekem, mind ama csudatételeim mellett sem, amelyeket cselekedtem közöttük? Megverem őket döghalállal, és elvesztem őket; téged pedig nagy népé teszek, és náluk erősebbé. És mondta Mózes az Úrnak: Ha meghallják az egyiptombeliek (mert közülük hoztad fel e népet a te hatalmad által): Elmondják majd e föld lakosainak, akik hallották, hogy te Uram e nép között vagy, hogy szemtől szembe megjelentetted magadat te Uram, és hogy a te felhőd megállt őrajtuk és felhőoszlopban jász te előttük nappal, éjjel pedig tűzoszlopban. Hogyha mind egyig elveszted e népet, így szólnak majd e népek, amelyek hallották a te híredet, mondván: Mivelhogy nem vihette be az Úr e népet a földre, amely felől megesküdött nekik, azért öldöste le őket a pusztában.” (IV. Móz. 14:11-16) {SR 161.1}

Mózes újra ellenezte Izrael megsemmisítését, hogy őt pedig hatalmasabb nemzetté tegye az Úr, mint Izrael volt. Isten ezen kedves szolgálja ezáltal kinyilvánítja Izrael iránti szeretetét, és megmutatja Teremtőjének dicsősége és népének tisztessége, jóléte iránti lelkesedését. Mivel te megbocsátottál e népnek Egyiptomtól kezdve mostanáig; hosszútűrő és kegyelmes voltál e hálátlan nép iránt, bármily hálátlanok is ők, a te kegyelmed ugyanaz. Így könyörög: Nem kímélnéd meg őket még az egyszer? Isteni türelmednek a példáját nem adnád-e még hozzá ahhoz a sokhoz, amelyek által annyiszor könyörültél rajtuk? {SR 161.2}

„És mondta az Úr: Megkegyelmeztem a te beszéded szerint. De bizonyonnyal élek én, és betölti az Úr dicsősége az egész földet, Hogy mindazok az emberek, akik látták az én dicsőségemet és csudáimat, amelyeket cselekedtem Egyiptomban és e pusztában, és megkísértettek engemet immár tízszer, és nem engedtek az én szómnak: Nem látják meg azt a földet, amely felől megesküdtem az ő atyáiknak; senki nem látja azt azok közül, akik gyaláztak engem. De az én szolgálmat, Kálebet, mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre, amelyre bement, és örökségül bírja azt az ő magva.” (IV. Móz. 14:20-24) {SR 162.1}

Vissza a pusztába

Az Úr most megparancsolta a hébereknek, hogy forduljanak meg, és menjenek a pusztába a Vöröstenger felé vezető úton. Nagyon közel voltak a jó földhöz, de lázadásuk által eljártszották Isten védelmét. Ha elfogadták volna Káleb és Józsué jelentését, és azonnal felmentek volna a jó földre, akkor az Úr nekik adta volna Kánaán földjét. De hitetlenek voltak, és olyan arcátlanságot tanúsítottak Isten iránt, hogy kijelentette: sohasem mennek be az ígéret földjére. Szánalmában és kegyelmében küldte vissza őket a Vörös-tenger felé vezető úton, mert amíg ők késlekedtek és zúgolódtak, az amálekíták és kánaániták tudomást szereztek a kémekről, és felkészültek a háborúra Izrael népe ellen. {SR 162.2}

„Szólt annakfelette az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Meddig tűrjek e gonosz gyülekezetnek, amely zúgolódik ellenem? Hallottam Izrael fiainak türelmetlenségét ellenem.” (IV. Móz. 14:26-27) Az Úr felszólította Mózeset és Áront, hogy mondják meg a népnek, hogy az ő beszédük szerint fog cselekedni velük. Így szóltak: Vajha meghaltunk volna Egyiptomban. Vagy vajha meghalnánk a pusztában. Most az Úr szavukon fogja őket. Megmondta szolgálainak, közöljék velük, hogy el fognak hullani a pusztában húszéves kortól felfelé Isten elleni zúgolódásuk és lázadásuk miatt. Csak Káleb és Józsué fog bemenni Kánaán földjére. „De kicsinyeiteket, akik felől azt mondtátok, hogy prédává lesznek, őket beviszem, és megismerik azt a földet, amelyet ti megutáltatok.” (IV. Móz. 14:31) {SR 163.1}

Az Úr kijelentette, hogy a héberek gyermekei negyven évig vándorolnak majd a pusztában Egyiptomból való kijövetelük idejétől számítva, szüleiknek lázadása miatt, szüleik pedig mind meghalnak. Így kell elviselniük és elszenvedniük bűneik következményeit negyven évig, azon napok száma szerint, amelyek alatt kikémlelték a földet, egy napot egy esztendőnek számítva. „És megismeritek majd az én elfordulásomat” (ígéretem felbontását, angol ford.). Fel kell ismerniük, hogy bálványimádásuk és lázadó zúgolódásuk büntetése volt az, amely arra bírta az Urat, hogy megváltottassa a nekik tett ígétét. Kálebnek és Józsuének az Úr jutalmat ígért Izrael egész seregével szemben, mivel Izrael népe eljátszotta minden jogát Istennek kegyelmére és védelmére.

{SR 163.2}